

Nyilas Atilla
Valami az esküről

(„Az ékesszólásról” tétélei)

I.

Rájöttem, nem elég, hogy otthagytam az iskolát,
 hiába megyek másikba,
 az életem nem fog megváltozni,
 amíg akkori törzshelyünkre járok –
 és megesküdtem, hogy többé nem lépek be.

II.

Azon az utolsó napon
 részeg voltam, talán sírtam is,
 elköszöntem a pincérektől,
 kérdezték, ő most elutazik,
 és becsukódott mögöttem egy ajtó.

III.

De maradt egy kiskapu, amely
 a kerthelyiségre nyílt,
 olyan édes illatot, hogy szinte fáj,
 lehelt oda a májusi ég,
 és rövidesen kiterjesztettem rá eskümet.

IV.

Aki az eskü erejével
 próbálja pótolni a sajátját
 valamely megrögzött szokását
 leküzdendő, az könnyebben
 jár úgy talán, hogy megszegi.

V.

Annyi idő alatt, amennyi ahhoz kell,
 hogy szórakozottan előhalássza
 a fiókból a napra fél évvel azelőtt
 beledobott fél csomag cigarettát,
 és csak aztán fogja föl, hogy rágyújtott.